



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **A. G. M. T. H.**, zast. Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 12. 2018, č. j. KRPU-234075-47/ČJ-2018-040022-ZZ-DB, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 7. 2. 2019, č. j. 75 A 3/2019 - 35,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4 114 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 12. 2018, č. j. KRPU-234075-47/ČJ-2018-040022-ZZ-DB (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná dle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodla o prodloužení zajištění žalobce za účelem jeho předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“).

[2] Proti napadenému rozhodnutí se žalobce bránil žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který žalobu jako nedůvodnou zamítl rozsudkem ze dne 7. 2. 2019, č. j. 75 A 3/2019 - 35 (dále jen „napadený rozsudek“). Krajský soud uvedl, že žalovaná na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně poukázala na to, že žalobce v minulosti v průběhu řízení o mezinárodní ochraně odcestoval ze Švýcarska, Německa, Švédska a Belgie, z Velké Británie byl deportován do Švýcarska, a poté nelegálně cestoval přes Českou republiku do Německa, a proto je u něj dáno vážné nebezpečí útěku. K uložení mírnějších opatření (zvláštních opatření za účelem vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců) žalovaná uvedla, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby, finanční prostředky, nemá cestovní doklad ani povolení k pobytu, a tak se nemůže ani na území České republiky zdržovat, a mírnější opatření u něj nepřicházejí v úvahu. Dle krajského soudu je zřejmé, že žalobce v členských státech Evropské unie nevyčkává ukončení azylových řízení, neboť jejich případný negativní výsledek nehodlá respektovat. Jeho cílem je dostat se do Německa, kam by nepochybně směřoval i nyní v případě propuštění ze zajištění, jelikož nemá žádné prostředky ani vazby na Českou republiku. Žalobce naplňuje hned několik samostatných podmínek pro závěr, že je u něj dána existence vážného nebezpečí útěku. Na území České republiky pobývá neoprávněně, vyjádřil úmysl neopustit území Evropské unie (což potvrdil i svým jednáním) a nemá oprávnění samostatně cestovat, neboť nemá platný cestovní pas ani vízum.

[3] Dle krajského soudu žalovaná v řízení postupovala s náležitou pečlivostí a aktivně směřovala k naplnění primárního cíle zajištění. Ze správního spisu dále vyplývá, že žalobce byl dne 25. 1. 2019 propuštěn ze zajištění a předán eskortě k realizaci předání do Spolkové republiky Německo.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítá, že ve správním řízení nevyšlo najevo, že hodlá území České republiky opustit či se před správními orgány skrývat. Existenci vážného nebezpečí útěku zkoumala žalovaná pouze formálně a neposoudila komplexně všechny okolnosti. Stěžovatel dal najevo, že Česká republika pro něj není pouhou tranzitní zemí a dokonce zde hodlal požádat o mezinárodní ochranu. Žalovaná taktéž dostatečně nezohlednila skutečnost, že stěžovatel měl zjevnou snahu se správními orgány spolupracovat.

[5] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že stěžovatel byl zajištěn při kontrole mezinárodního linkového autobusu, kdy dle vlastních slov cestoval z Bonnu do Berlína a policejní hlídce předložil německý formulář znějící na jméno T. A. Z vyjádření stěžovatele ve správním řízení je zřejmé, že opakovaně v různých státech Evropské unie podává pod různými identitami žádosti o mezinárodní ochranu. Nevyčká ovšem konečného posouzení žádosti a namísto toho nelegálně cestuje po Evropě. Tvzení stěžovatele jsou nevěrohodná, neboť policejním orgánům sdělil dvě různé identity a dvě rozdílné verze svého příběhu. V případě stěžovatele je tedy dáno vážné nebezpečí útěku hned z několika důvodů současně. Na tom nic nemění ani údajný úmysl požádat v České

pokračování

republiky o mezinárodní ochranu, což ovšem stěžovatel neučinil, ač mu v tom nic nebránilo.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[7] Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[8] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců *policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.*

[9] Jelikož účelem kasačního přezkumu není opakovat již jednou řečené, k obecné námitce stěžovatele, že žalovaná vážné nebezpečí útěku hodnotila pouze formálně a neposoudila komplexně všechny okolnosti, lze zcela odkázat na body 15. – 20. napadeného rozsudku, v nichž se krajský soud touto otázkou zevrubně zabýval. Z vysvětlení stěžovatele zachyceného ve správním spise vyplývá, že stěžovatel opakovaně a pod různými identitami (kdy se pro účely řízení o mezinárodní ochraně v několika případech vydával za občana Eritrey) žádal o mezinárodní ochranu v různých členských státech Evropské unie (Švédsko, Velká Británie, Německo), resp. též ve Švýcarsku. Výsledek řízení o mezinárodní ochraně ve všech případech buďto nerespektoval, nebo jej ani nevyčkal, a odcestoval do jiného členského státu. Stěžovatel nemá žádný platný cestovní doklad ani vízum. V průběhu pohovoru vyjádřil úmysl na území členských států setrvat. Z uvedených okolností je dle Nejvyššího správního soudu patrné, že stěžovatel současně naplňuje v podstatě všechny důvody vážného nebezpečí útěku, které jsou demonstrativně uvedené v citovaném ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[10] Na tyto závěry nemůže mít vliv ani tvrzení stěžovatele, že Česká republika je jeho cílovou zemí a hodlá zde podat žádost o mezinárodní ochranu. Z pobytové historie stěžovatele vyplývá, že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu v některém z členských států pravidelně opouští území tohoto členského státu ještě předtím, než je o žádosti rozhodnuto. Není důvod se domnívat, že by v nynějším případě stěžovatel jednal jinak. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud dále zjistil, že stěžovatel v České republice skutečně žádost o mezinárodní ochranu podal, dne 9. 1. 2019 však bylo řízení o jeho žádosti jako nepřípustné zastaveno, neboť k posuzování žádosti o udělení mezinárodní

ochrany je dle nařízení Dublin III příslušný jiný členský stát. Již dne 14. 12. 2018 Německo vyjádřilo souhlas s přijetím stěžovatele a jeho předání bylo dne 25. 1. 2019 realizováno.

[11] Stěžovatel sice správním orgánům v rámci podání vysvětlení poskytl součinnost, tato skutečnost však není způsobila v daném případě vyvrátit řádně odůvodněný závěr žalované o vážném nebezpečí útěku.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

[14] Usnesením krajského soudu ze dne 15. 1. 2019, č. j. 75 A 3/2019 - 21, byl stěžovateli ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ing. Jakub Backa. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s.). Zástupce stěžovatele provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 4 114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu